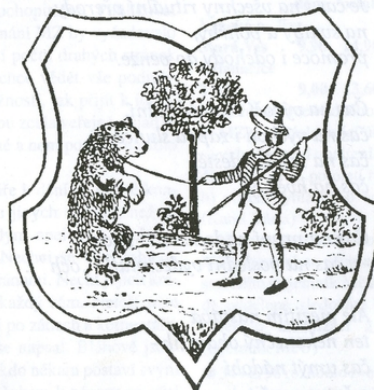

VĚTRNÍK

ZPRAVODAJ MĚSTSKÉHO ÚŘADU
VE VYSOKÉM NAD JIZEROU

Květen - červen 1998

Zpravodaj MěÚ Vysoké nad Jizerou - Větrník č. 5-6/1998, vedoucí redaktorka
Ludmila Hnyková, náklad 400 ks, cena 6,- Kč. Příspěvky zasílejte do každého
3. v měsíci na MěÚ ve Vysokém nad Jizerou PSČ 512 11.
V roce 1998 vytiskla tiskárna GLOS Semily, s. r. o. - tel./fax: 0431/2644.

Je čas na všechno ?

Robert Fulghum

*Na veškeré dění pod nebem
je opravdu čas.
Je čas i na všechny rituální přerody,
na svatby a pohřby,
promoce i odchody do penze.*

*Čas na výročí i na shledání,
čas na východ i západ slunce,
čas na měsíc i deště,
čas na hvězdy.*

*Čas na první nadechnutí - „ach“
- a čas na poslední vydechnutí - „och“ -.*

*Ale mezitím nastává
ten nekonečný okamžik -
čas umýt nádobí
a čas vyvenčit psa.*

ZPRÁVY Z RADNICE aneb co se vodposledka ve městě šustlo

MZ ve Vysokém nad Jizerou zasedalo v období od 23.2.1998 do 5.5.1998 na dvou veřejných jednáních. Z obou jednání Větrník přináší čtenářům to nejdůležitější, plné znění usnesení. Každé rozhodnutí má své číslo dle pořadí, „Z“ znamená zastupitelstvo a 98 rok. Jednoduché, prosté. Přesto pro někoho nepochopitelně nepochopitelné. Publikovat celý zápis z jednání MZ by vyžadovalo značné rozšíření počtu drahých stránek Větrníku. Kdo chce vědět vše podrobně, má řadu možností, jak přijít k informacím, které jsou zcela veřejné. Snad to je převážně jasné a není potřeba dalšího komentáře.

Své komentáře k dění ve městě končím. Mám řadu jiných starostí, než se zabývat neustálým apelem k probrání z lhostejnosti. Nechci se více zabývat postřelenými vránami. Necht jejich kráčení zhodnotit každý sám. Netěší mne ani poplácávání po zádech a komentáře, jak jsem to zase napsal. Bláhově jsem doufal, že se někdo někam postaví svým adresným příspěvkem k názoru na věci veřejné v našem městě. Bohužel.

Místo toho nepřátelství, zášť, závist, pomluvy, lži, anonym od „vysočáků“.

Někdy přistě vážení.

Ing. Pavel Štěpánek

ZPRÁVY z městského úřadu

Usnesení z 24. zasedání městského zastupitelstva ve Vysokém nad Jizerou konaného dne 23.3.1998 v sále hasičské zbrojnice ve Vysokém nad Jizerou

● 343 Z/98 MZ odsouhlasilo sazby za vodné a stočné na rok 1998 v této výši za 1 m³:

	Vodné		Stočné	
	dom.	ostat.	dom.	ostat.
Vysoké n. Jiz.				
Stará Ves	9,90	14,90	10,40	15,60
Sklenařice				
Tříč	9,00	13,60		

K problematice vodného a stočného určilo MZ tyto následující úkoly:

- vyhodnocení opatření na prvním zasedání MZ ve II. pololetí roku 1998
- přijetí vyhlášky o vodném, stočném (Karel Bárta)
- úprava programového vybavení PC na MěÚ týkající se problematiky vodného, stočného (tajemník MěÚ)
- oddělené sledování nákladovosti na veřejnou kanalizaci a vodovodní síť (tajemník MěÚ)

● 344 Z/98 rozhodlo zveřejnit záměr města odprodat ze svého majetku tyto pozemky: 610/14/část v k.ú. Sklenařice, 2491 v k.ú. Sklenařice a 94/3 v k.ú. Vysoké n.J.

● 345 Z/98 MZ rozhodlo nevyhovět žádosti pana Jana Vavřky o nevyúčtování nákladů za geodetické zaměření parcely, která je předmětem odprodeje z majetku města panu Vavřkovi

● 346 Z/98 MZ rozhodlo přihlásit se k vlastnictví nemovitých kulturních památek ve smyslu žádosti ref. kultury Oků Semily

● 347 Z/98 MZ schválilo smlouvu s fi. EUHOTEL na instalaci anténního systému /AS/ EUHOTEL na objektu ZŠ ve Vysokém n.J. za předpokladu dodržení všech právních norem a předpisů platných v této oblasti a s tím, že kontrola vyzařování elmag. pole bude prováděna kompetentními orgány v intervalu 1x za dva roky

Usnesení z 25. zasedání městského zastupitelstva ve Vysokém nad Jizerou konaného dne 14.4.1998 v hasičské zbrojnici ve Vysokém nad Jizerou

■ 348 Z/98 MZ schválilo usnesení o poskytnutí záruk z majetku města ve prospěch osobních půjček na dostavbu bytů v rozestavěné bytovce ve Vysokém nad Jizerou dle návrhu pana starosty

■ 349 Z/98 MZ schválilo udělení souhlasu pro investiční záměr fi. EUHOTEL v prostoru Blansko z pozice účastníka stav. řízení (majitele sousedních pozemků)

■ 350 Z/98 odsouhlasilo novelu vyhlášky města Vysokého nad Jizerou č. 2/98 o místních poplatcích s účinností od 15.4.1998

■ 351 Z/98 MZ odsouhlasilo směnu pozemků s panem J. Vavrou s tím, že pan Vavrou uhradí 1/12 nákladů potřebných na geodetické zaměření předmětných pozemků

■ 352 Z/98 MZ odsouhlasilo prodej těchto pozemků z majetku města:

p.č. 94/3 k.ú. Vysoké n.J., zajistí komise ve složení Bárta, Ďurda, Doulbálík do konce dubna 1998, min. cena 150 Kč/m², díl „a“ bude v každém případě odprodán panu Kaliberkovi (přístup k RD) bez ohledu na to, kdo získá pozemek, p.č. stav. 480 v k.ú. Vysoké n.J., manželé Knížkovi, cena 50,- Kč/m², pp.č.č. stav. 4, stav. 5, 753/3, 767/1, 816, 817/2, 818, 819/1, 819, 2, 825 v k.ú. Helkovic, manželé Martincovi, cena 50,- Kč/m², p.č. 209/2 v k.ú. Stará Ves, pan Lexa, cena 80,- Kč/m² s tím, že pozemek bude podélně odměřen tak, aby byla zachována bezproblémová zimní údržba přiléhající místní komunikace, p.č.část 211 v k.ú. Vysoké n.J. sl. Bartoníčková, cena 50,- Kč/m², p.č. 1225/8 v k.ú. Vysoké n.J., 1/2 manželé Bucharovi, 1/2 doc. Tichý, cena 50,- Kč/m² (podélné rozdělení)

■ 353 Z/98 MZ odložilo projednání problematiky směny pozemků mezi městem a panem J. Háskem v prostoru pod objektem tělocvičny ve Vysokém nad Jizerou do termínu zaměření

■ 354 Z/98 MZ odsouhlasilo zveřejnit záměr odprodat z majetku města tyto pozemky: stav 315, 340 v k.ú. Sklenářice

■ 355 Z/98 MZ neodsouhlasilo vyhovět žádosti domovního důvěrníka v čp. 332, 333 ve Vysokém n.J. o snížení stočného

■ 356 Z/98 neodsouhlasilo návrh pana Bárty o předkládání materiálu k projednávání MZ

? DESATERO ?

Anketa pro zastupitele města Vysoké nad Jizerou

1. Odkdy pracujete v MZ
2. V jaké funkci a jaké jsou vaše povinnosti a úkoly, v jaké komisi pracujete atd.
3. Jaký je váš názor na počet městských zastupitelů, případně na vytvoření rady MZ vzhledem k operativnosti při řešení řady problémů města?
4. Co je v současné době nejdůležitějším úkolem MZ ?
5. Co vašim vlastním v rámci města?
6. Co považujete za svůj největší úspěch (zklamání), splnil se podle podle Vašeho přání?
7. Splnila vaše kandidatura a následně zvolení vaše představy o komunální politice vůbec, konkrétně v čem a v čem ne?
8. Chcete opět kandidovat v podzimních volbách?
9. Jaké představy a přání máte k příštímu MZ?
10. Co byste chtěl vzkázat a doporučit občanům města?

Doplňte prosím vlastními nápady, připomínkami, nesouhlasy, názory na práci MZ jako celku atd. To už je věcí zcela individuální, „desatero“ má být jen vedoucím motivem. Tyto otázky budou položeny všem členům MZ, vždy po dvou do jednoho čísla Větrníku.

Redakce

Přestože nejsem přítelem podobných anket a dotazníků, pokusím se na ně odpovědět.

1. V MZ pracuji od roku 1994.
2. Jsem ve funkci místostarosty a předsedy finanční komise.
3. Počet městských zastupitelů je dle mého názoru potřeba zvýšit a vytvořit radu MZ ne snad kvůli operativnosti, ale pro zpřehlednění hlasování při zasedáních a pro zmírnění vzniku patových situací.
4. Nejdůležitějším úkolem MZ je hledání finančních zdrojů v současné pro město ne příliš příznivé situaci, protože jen dobře zajištěná obec může svým obyvatelům zajistit kvalitní infrastrukturu, zvýšit turistický ruch a sekundárně i vznik nových pracovních příležitostí.
5. V rámci města je potřeba dostavět depozitář muzea, dokončit započatou výstavbu bytovek, zdokonalit systém vodního hospodářství včetně dořešení sporu ohledně vodojemu na Rovních a jeho definitivní zprovoznění.
6. Nemohu posoudit, co byl největší úspěch či neúspěch. Tuto otázku bych raději přenechal obyvatelům města, aby sami posoudili mé fungování v MZ.
7. Jako nový člen MZ nemám zkušenosti s fungováním předchozích nebo jiných zastupitelstev, ale domnívám se, že místní politika se vyvíjí v souladu s požadavky a potřebami většího obyvatel města, i když mnohdy je potřeba přistupovat i na kompromisní řešení.

8. O své kandidatuře v nadcházejících volbách nejsem ještě definitivně rozhodnut.
9. Představy o příštím zastupitelstvu nemám, protože neznám kandidátky jednotlivých stran a nezávislých kandidátů, ale ať už bude složení příštího zastupitelstva jakékoli, přeji mu úspěch, zdravý úsudek a zdar ve všech oblastech jeho činnosti.
10. Přestože do komunálních voleb zbývá ještě dost času, chci všem občanům vzkázat, aby si v těchto volbách dobře vybrali své nové zastupitele a přispěli tím k prosperitě města.

*S pozdravem
PharmDr. Dalibor Ďurda*

Zamyšlení

Blíží se řádný konec volebního období na komunální úrovni, které končí na podzim tohoto roku. Je tedy asi dobré, že jsme jako zastupitelé dostali možnost na stránkách našeho časopisu se vyjádřit k některým otázkám, které souvisí s naší prací v zastupitelstvu. Chtěl bych však ještě na začátku upozornit na to, že na předložené otázky se mi bude těžko odpovídat vyčerpávajícím způsobem, což je dle mého názoru velice důležité. Ve Větrníku na to není, ani nemůže být prostor. I když jsem zastáncem osobní diskuze a argumentace, pokusím se na předložené otázky odpovědět.

Jak mnozí víte, v zastupitelstvu města jsem první volební období, tedy od roku

1994, i když jsem kandidoval již v roce 1990. Zvolen do zastupitelstva jsem byl za ODS. I když se mi současný volební systém na komunální úrovni moc nelíbí, pokud bych kandidoval i v příštím období, stane se tak opět na kandidátce ODS. Nejsem a nechci být z těch, kteří jsou schopni své názory a postoje měnit dle momentální potřeby a požadavků. Statutárně jsem místostarostou, mimochodem v zastupitelstvu jsou místostarostové dva. V současné podobě zastupitelstva a organizaci jeho práce však této funkci nepřikládám žádný velký význam. Z mého pohledu a dosavadních zkušeností je pro post místostarosty jeden zásadní problém. Není uvolněným funkcionářem, a to sebou nese řadu potíží, např. časových, organizačních a zejména informačních. Není totiž možné být u všech nebo alespoň u většiny zásadních věcí týkajících se chodu obce. Zde se nabízí otázka, zda má být volenou a placenou funkcí na městském úřadě pouze post starosty a nebo změnit post tajemníka (místostarosty) na zvoleného člena MZ.

Toto vše úzce souvisí s otázkou počtu zastupitelů, případně Rady MZ, která v současné době neexistuje. Jsem zásadně pro větší počet členů MZ tak, aby mohla být vytvořena Rada MZ. Jednak proto, že větší počet zastupitelů obsáhne větší počet voličů nebo voličských skupin, může umožnit účast zástupců různých sdružení v zastupitelstvu a podílení se na správě věcí veřejných.

K otázce nejdůležitějších úkolů MZ v současné době. Myslím, že není nedůležitého úkolu, kterým se MZ zabývá, každý je více či méně důležitý. Některý je

vidět více, některý ne, být je veledůležitý. Nejproblematičtější v této době se mi jeví dostavba bytových jednotek za penzionem a splácení půjčky na nákup budovy městského úřadu. Vzhledem k finanční částce k těmto účelům potřebné to bude věcí k řešení nejen pro příští zastupitelstvo. K tomuto se váže otázka o mém největším zklamání za volební období. Nenašel bych to zklamáním, spíše snad neuspokojením. Mám na mysli tvorbu rozpočtu obce. Jsem přesvědčen o tom, že rozpočet, jakožto nejzákladnější zákon obce, musí být připravován, konstruován a diskutován s co největší kompetentností a odpovědností. Nechci se nikoho dotknout, ale přetrvávající problém je asi v tom, že rozpočet není hromada fyzicky existujících peněz, které by se rozdělávaly do jednotlivých „šuplíků“. A protože nejdu fyzicky spočítat, mám pocit, že se někdy o těchto penězích rozhoduje trochu lehkovážně. Ve své profesi živnostníka musím zvažovat každou korunu příjmu i výdajů, zejména s ohledem dopadů do budoucna. To je asi to, co jsem chtěl prosadit i při přípravách rozpočtů města a co se mi, dle mého názoru, ne tak docela podařilo.

Co se mi podařilo dále nebo ne, ať soudí jiní. Určité uspokojení pro sebe však cítím z toho, že se přece jen trochu zlepšily vztahy mezi obcí a některými spolky. Já totiž považuji aktivní činnost spolků na malém městě nebo v obci spolu s podnikatelskými aktivitami za životně důležitou. U podnikatelské sféry však určitý dluh v tomto směru ze strany obce cítím. Jakožto drobný podnikatel však vím, že i z naší strany tento dluh vůči obci existuje.

Zdali moje působení v zastupitelstvu splnilo mé představy o komunální politice? Zde musím jednoznačně říci, že ano. V dobrém i zlém. V dobrém proto, že mě politika jako taková, i ta komunální, nepřestala bavit. Umožnila mi potkat se se zajímavými lidmi, se spoustou různých názorů a postojů. Ve zlém proto, že se stále ještě setkávám s názory typu „Vy tam... někde“, že stále platí rčení „bližší košile než kabát“, že je spousta závidistů, „zaručených zpráv a informací“. Přitom by se kolikrát stačilo jenom zeptat.

To je také moje odpověď na otázku, co bych chtěl vzkázat občanům. Buďme k sobě trochu blíž, mějme radost z toho, když se jinému něco podaří a pomáhejme všem, které mají význam a užitek pro všechny. Nevím proč, ale to mušketýrovské „Jeden za všechny a všichni za jednoho“, ne však ve smyslu filozofie reálného socialismu, mi nějak nejde z hlavy. Jsme malý stát a malé městečko, jak jinak se dopracujeme k něčemu lepšímu. Řeknete idealista, to však nechám na zvážení vám, čtenářům Větrníku.

Na závěr mi dovoluji poznámku, která sem asi ani nepatří. Týká se také poslední otázky, zda chci kandidovat v podzimních volbách do MZ. Vzhledem k mnoha pro mne neznámým v této věci jsem se této otázce chtěl vyhnout. Avšak nelze z jednoho prostého důvodu. Toto sepsuji v neděli 19.4.1998. Mezi psaním jsem si odskočil na oběd a při té příležitosti shlédnul premiéru nového pořadu ČT1 „V prave poledne“. Vystoupení pánu Grebeníčka a Uhla mě znovu potvrdilo to, že je nutné se takovými tendencím, které oni a jim podobní veřejně prezentují, bránit, a to

tím, že budu kandidovat v komunálních volbách, abych těmto zřetelně socialisticky a komunisticky orientovaným lidem ztížil přístup do zastupitelských orgánů, byť jenom na úrovni obce. O výsledku tohoto mého snažení rozhodne však někdo jiný a to občan, který má v tomto roce dva pokusy. Jsem však přesvědčen o tom, že zaváhání nebo chyba i v jednom z pokusů nás může zavést někam, kam jsem alespoň já nechtěl směřovat.

Děkuji vám, pokud jste dočetli tento můj článek až po tento řádek.

Karel Bárta
místostarosta

ZPRÁVY z přestupkové komise

Komise pro projednání přestupků ve Vysokém nad Jizerou měla za rok 1997 vzestupnou tendenci proti roku 1996 o 9 případů. Při realizaci pokut včetně jejich vymáhání je velmi problematická. Občané při předvolání se bez omluvy nedostaví, čímž nám vzniká velký problém při objasňování přestupků, jakož i vyzvedávání zásilek do vlastních rukou. Došlé přestupky od Policie ČR jsou špatně zpracovány a tím nám zabírá hodně času při objasňování přestupků včetně zajištění svědeckých výpovědí. To vede komisi v mnoha případech k zastavení řízení pro nedostatek důkazů. Blokované řízení se vůbec nevyužívá. V loňském roce došlo celkem 19 případů, z toho bylo projednáno 15 případů,

ostatní byly postoupeny jinam podle místa bydliště, zaměstnání.

Rozdělení:

10 přestupků proti občanskému soužití
3 přestupky proti majetku

1 přestupek na úseku všeobecné vnitřní správy

1 přestupek projednán podle zvláštních předpisů

Závěrem bych chtěl poděkovat všem členům komise za práci a do další práce hodně štěstí a pevné nervy.

A. Adametz

Zprávy z muzea

Za I. čtvrtletí roku 1998 bylo 4427 návštěvníků (loni 3657). Vyšší návštěvnost, na které se podepsala především zima bez dostatku sněhu. V současné době kromě stálých expozic můžete navštívit - výstavu barevných fotografií Ing. Leoše Holubce NEPÁL-INDIE
- výstavu hliněného nádobí, forem na potisk látek
- v galerii na větší části plochy jsou vystaveny obrazy ze sbírek muzea

Připravuje se:

- výstava drahých kamenů, používaných m.j. pro výrobu šperků (červenec-srpen)
- výstava ručních domácích prací s předváděním technik (červenec-srpen)
- výstava Akvarely Ing. arch. J. Paclíčka (srpen až listopad)

V muzeu si mohou nyní návštěvníci Vysokého n.J. zakoupit:

Vycházkový okruh 12,5 km Vysoké - Dykova skála - Nistějka - Jilem - koupaliště - Vysoké s popisem trasy a mapkou (5 stran) - 5,- Kč.

Nejstarší obrazovou mapu Krkonoše od kronikáře Simona Huttlera v barevném provedení s publikací - 85,- Kč.

Mapku Krkonoše a Podkrkonoší s nabídkou k návštěvám zajímavých míst, doplněnou barevnými fotografiemi zahrnujícími zmapovanou oblast - 40 x 50 km.

Plán města - mapka: Rokytnice n.J. - Jablonec n.J. - Vysoké n.J.

Budeme se těšit na vaši návštěvu, otevřeno je každý den mimo pondělí od 8,30 do 12,00 hod. a od 13,00 do 16,00 hod.

Vaváčeková

Vážená redakce.

vzhledem k položení několika otázek, směřovaných k mé osobě v minulém čísle, žádám o uveřejnění níže sepsaných odpovědí.

Milý jmenovče II,

Děkuji za vyjádření Tvého osobního názoru na mou vznesené otázky adresované městskému úřadu, ve kterých jsem žádal o více věcných informací, jež by

občanům i návštěvníkům našeho města usnadnily život, zpříjemnily pobyt a přiblížily jim možnosti nejen kulturního a sportovního využití ve městě, ale i v nedalekém okolí. Že je těchto informací nedostatek, poznal - zvláště v letošní „zimní“ sezoně - každý, kterému záleží na tom, aby se k nám hosté i nadále vraceli a ne aby po dvou dnech pobytu - po vyčerpání všech možností programu (muzeum + jeskyně v Bozkově) odjížděli zklamaně domů. Za tyto i další věcné odpovědi děkuji.

Dále „Osobní výlevy“ - dle mého soudu - skutečně nepatří do úst vrcholného výkonného státního úředníka, respektujícího rozhodnutí volených politiků a tím i vůli občanů. Osobní názor podepsaný jménem je věc jiná a má právo jej vyslovit každý.

Otázku muzeum kontra radnice jsem mnil tak, zda by nebylo lépe dokončit nejdříve dílo načaté, než se pouštět do dalších velkých investic. Projekt přestavby muzea považuji za velmi zdařilý - nejednalo se přeci jen o oběť stěhování a vinárnu, ale i o šatny, studovny, prostor pro důstojné umístění chodícího betléma, galerijní sál s možností využití pro komorní kulturní i vzdělávací programy, technické zázemí a konečně depozitář a archiv pro důstojné uskladnění cenných sbírek, jejichž historická hodnota je nenahraditelná (!!!) a přitom dnes přebývají ve stísněných sklepeních i prostorách mimo muzeum. Osobně toto považuji za větší ostudu než být na radnici při vyřizování úředních záležitostí v jedné místnosti se dvěma úředníky najednou.

Můj soud o stavbách v centru je prostě takový. Stále bych zde viděl raději původní dům s jediným podloubím na náměstí, než prosklené nákupní středisko, jednopatrový hotel „Mařatka“ se zahradní restaurací a kuželníkem místo čtyřpatrového kolosu spořitelny i řadu domů s hotelem „Bartoniček“ místo...? Prostě útulné podhorské městečko.

K závěrem vzneseným otázkám. Vlastní práh máme po babičce. Zametá, luxuje i vytírá se - tím více-čím méně- se zamestávají okolní komunikace. Vlajčky, reklamy i stafáž lyží jsou součástí privátní provozovny na soukromém pozemku, nikoho neohrožují na zdraví a k propagaci slouží ku spokojenosti majitele.

Na přebytek lyžecské obuvi na plotě, kterou tam neodkládám jen já, leč i mnozí jiní, jsem s úsměvem upozorňován i ze strany mé manželky. Kam však s nimi? Proto jsem rád, že je již i v našem městě možno ekologicky likvidovat nejen sklo, ale také plasty. Jen stále nevím přesně kde.

Na reklamu firmy západní proveniencí jako Východočech hrdý nejsem. Utěšuji se pouze tím, že zmíněná firma vyrábí zboží pod značkou Rossignol krom Francie také ve Španělsku, Číně, Bulharsku, na Ukrajině i v Čechách, takže zřejmě sama také neví, čím je.

Co se týče „zákazu“ antény EuroTelu „citovaného“ z dopisu zastupitelům - bylo by lépe jej otáknout celý. Pak by bylo zřejmé, že nešlo o vyslovení zákazu, leč o správnost jejího umístění. Ano, chtěl jsem, aby prostředky z případného pronájmu zůstaly dětem ve škole, za to se omlouvám všem, kteří je potřebují více než děti. Jsem však ovlivněn rodovou

„kantorskou“ tradicí sahající od roku 1815 přes dědečka, který zde byl ředitelem, až po moje rodiče - to se musí tu a tam projevit.

Závěr tohoto tématu věnuji poděkování všem (98) občanům za jejich vyjádření k vysílání na škole - ať kladným (pro stavbu na ZŠ 4), či záporným (proti stavbě v centru na ZŠ 91) i těm, kteří se nevyjádřili jasně. Vznikla tak na Vysokém poměrně silná iniciativa občanů, se kterou se zastupitelé mohli seznámit nejen z výsledků písemných, ale při besedě osobně. Při hlasování MZ toho dne se však šest ze sedmi zastupitelů rozhodlo k vyjádření vůle 91 občanů nepřihlídnout. (Pro vysílání na škole hlasovali pánové Matura, Durda, Chmelík, Kellner, Kašák, proti vysílání v centru hlasoval pan Doulalík.)

Martin Štěpánek

Vážená redakce,

ráda bych vám sdělila, že Větrník u nás četou všichni a shodli jsme se na tom, že je správný. A vůbec pro nás Vysočáky, kteří už tam nežijeme, je někdy jedinou spojnici s milým Vysokým, a věřte mi, že skutečně dobrou. Víme, co se tam stále děje, a i když jsou to již jiná jména a jiní lidé, než jsme znali, stále nás to zajímá.

A i naši známí, kteří si ho u nás náhodou přečtou, se všichni podivují nad tím, že tak malé městečko má takový pěkný zpravodaj. Tak hodně zdaru a úspěchů, ať se nám Větrník stále tak líbí.

A. Červinská s rodinou

Vážení čtenáři, od tohoto čísla zahajujeme novou rubriku Větrníku.

Co se nám líbí a co se nám nelíbí

Máme-li na vybranou, jakou zprávu chceme slyšet dříve, jestli tu dobrou nebo tu špatnou, volíme obvykle dobrou. A tak tedy - co se nám líbí:

akce ECO základní školy (podrobněji na dalších stránkách), postavení nové učelové budovy v vleku, areál a okolí MŠ a ISS, zahájení provozu ve vile, i když zatím není soustavný, uklizené náměstí, večerní osvětlení, začínající úklid parku, (J. Rydval),

upravené rodinné domky, udržované zahrádky i okolí domků, řada prosperujících obchodů i obchůdků, aktivita vlastivědného muzea, výstavy, konzervátorské práce, přátelství a spolupráce českých a francouzských divadelních ochotníků.

Našlo by se možná ještě leccos, co se nám líbí, ale daleko více je bohužel toho, co se nám nelíbí. Stačí si udělat několik delších procházek po městě a okolí a mít řádně otevřené oči. Většina našich občanů pobyla už v cizině, v Rakousku, Švýcarsku, Itálii, Německu atd. A všichni se shodují v jedné věci: tam ale mají pořádek. Mají, to je pravda, ale je to péče věc lidí, obyvatel, a ty máme péče také. Bohužel ale ne pořádek.

Kolem některých objektů je radost se projít. Čisto, uklizeno, okolí v pořádku. Jinde sice hlavní portál či vchod je uklizený, ale „zadní trakt“ nebo přilehlý pozemek je plný odpadků, plechovek atd. A co popel-

nice a jejich okolí? Většina majitelů si je zamyká, jinak by je přes víkend stačili naplnit „hosté“, někdy i místní, kteří za odvoz vlastních odpadků litují peníze. A tak se plná taška strčí k některé popelnici. Ploty některých objektů dělají jen ostudu, kdyby se odstranily, určitě by to objektu jen prospělo. Ani plevem zarostlé chodníky u některých budov nepůsobí pěkným dojmem. Nejhorší na tom jsou veřejné cestičky a pěšinky, které nepatří nikomu a vlastně všem, ale není toho, kdo by je alespoň na jaře uhrabal a uklidil. Leckde se povalují různé trubky, kovové rezavé předměty, kameny, a stačilo by přivést kárku, sebrat a odvést na určená místa.

Dopracujeme se někdy k tomu, aby celé město patřilo nám, nejen květnatými řečmi, ale skutečným zájmem? Potřebujeme turistický ruch, všichni obchodníci i podnikatelé potřebují vydělávat, máme se čím pochlubit před cizinci, proč tedy ne také novým pořádkem v celém městě, u každého domu a objektu, i v okrajových podnicích a staveních. Velkým nedostatkem je bohužel i špatná činnost silniční správy. Nejen že všechny příkopy, rigoly či pangejty jsou zanesené, nečištěné a způsobují při velkých deštích další škody. Ale co silnice a cesty samé? Ale středisko silničářů u Horalu může sloužit mnohým organizacím za vzor pořádku a čistoty celého okolí.

Je toho tedy hodně, nad čím bychom se měli zamyslet a napravit aspoň to, na co sami stačíme. Tentokrát jen upozorňujeme „všeobecně“, příště budeme konkrétní a fotografie dokreslí různá „malebná zákoutí“ našeho města.

Pokud máte jakékoliv připomínky k tomuto tématu, napište je do redakce časopisu.

Vaše redakce

Víte, že ...

- Nová restaurace u vleku má otevřeno kromě úterý celý týden od 18 hod., sobota a neděle od 16 hod. Pro upomínku na 1 z mála pěkných letošních zimních dnů u restaurace přikládám obrázek.

- Letní sezona Větrova začíná 16. května. Vedoucím hotelu zůstává pan Jakub Daniel. Pí Ing. Machová odešla do Prahy. Normální zprovoznění hotelu je po letošní špatné zimě velice náročné. Velkou ekonomickou pomoc poskytují zájezdy Holanďanů každý druhý týden v měsíci.
- Hotel Větrov přijme : recepční, servírky a číšníky (včetně stravy, případně možnosti ubytování v objektu).

Školní okénko

MŠ

Dětem nejenom pro radost

Soustředit pozornost dětí na určitou činnost či sledování děje je občas nemožné, někdy to stojí spoustu energie, jindy je to snadné, nebo se to alespoň tak zdá. V dubnu jsem byla dvakrát svědkem toho, jak se šikovným dospělým podařilo zaujmout děti ve vysoké mateřské škole (MŠ).

První akce se uskutečnila pár dní před Velikonocemi. Paní učitelky přichystaly posezení, na kterém svým svěřencům a jejich rodičům daly možnost vyrobit si různé velikonoční ozdoby. Stačily k tomu papír, zbytky látek, nůžky, lepidlo, špejle, vyfouknutá vajíčka a obilíčko v misce posazené do hezkého papírového košíčku. Vajíčka si přinesli rodiče, jinak bylo vše připraveno. Fantazii se meze nekladly. Netrvalo dlouho a všechny stoly se hemžily zajíčky, kohoutky a kuřátky nejrůznějších velikostí, tvarů a barev, na špejlich v obilí se nadýmaly čerstvě pomalované vejdušky. Sympatické bylo, že své umělecké (a pedagogické) schopnosti přišli projevit i tatínkové. Nechyběly ani nějaké ty mlsy. Třemi slovy - velmi příjemné odpoledne.

O dva týdny později se v MŠ zastavilo liberecké Divadélko na cestě a děti na více jak půl hodiny doslova spolko. Ty s napětím pozorovaly paní v černých šatech, která se z vyprávěčky měnila v proradnou královnu mluvící se zrcadlem a usilující o život své nevlastní dcery - krásné a hodné, bílé jako sníh, červené jako krev... (Vzpomínáte? Sněhurka.) Propůjčovala hlas i jí vedeným 11 loutkám, které měly u dětí také velký úspěch, zejména trpaslíci v čele s ušatým Šmudlou. Nakonec samozřejmě všechno dobře dopadlo - zvítězila láska, zlo bylo potrestáno. A také zazvonil zvoneček. Klasickou německou pohádku bratří Grimmů Sněhurka v úpravě pana Bílka - volný verš byl dětem srozumitelný - přivezla dětem sympatická a šikovná Mgr. Eva Kelemenová, která celé představení zvládla sama. Ve Vysokém hrála poprvé. Vystudovala loutkářství na pražské DAMU a 18 let působila v Naivním divadle v Liberci.

S „kočováním“ po Liberecku, resp. severních a východních Čechách, začala teprve v březnu, měsíčně odehraje 20-30 představení. Na podzim by svůj repertoár měla rozšířit o další klasickou pohádku - Perníkovou chaloupku. Také ta bude určena dětem předškolního věku a žákům 1.-3. tříd. Ve Vysokém se představení zúčastnili i místní prvňáčci a děti z MŠ v Bozkově a Jesenném. Paní Kelemenová se zatím všude setkala se samými pozitivními reakcemi ze strany dětí a učitelů, nejenak ve Vysokém. Bylo to prostě milé a bezprostřední.

Alice Sládková

ZŠ

Akce ECO

V roce 1997 italský spisovatel, autor románu Jméno růže, literární vědec, filosof a odborník na globální problémy Alberto Eco řekl: „Na Zemi žije 6 miliard lidí, z toho je 1 miliarda 200 milionů Číňanů, kteří si ještě plně neuvědomili výhody toaletního papíru. Až si ji uvědomí, nebudou stačit lesy celého světa.“ Tento citát, oscilující na hranici mezi černou anekdotou a varující vizí globalisty, stal se mottem školního podniku, který si nesl název Akce Eco a vybízel naše žáky, aby projeвили své přátelství k přírodě a zájem o společné životní prostředí.

Roli stěžejní motivace sehrála v úvodu informace, která dětem ozřejmila, že na výrobu 1 tuny papíru je potřeba přibližně 2 tuny dřeva, což jsou asi dva letité stromy, a že při jeho zpracování odchází celá polovina nezužitkováná nenávratně pryč. Náš cíl byl jasný, formou soutěže mezi třídami nasbírat co nejvíce starého papíru, expedovat ho do papíren k recyklaci a tím ušetřit několik pomyslných stromů.

Kárkaři a kolečkaři

Ekologická soutěž se odvíjela ve dvou fázích, v té první od poloviny března do počátku dubna se děti pustily v mohutné vlně do sbírání starých novin, časopisů, sešitů a krabic. V tomto období bylo možné po odpolednech po vyučování vidět uličkami města a po náměstí pobíhat žáky s kárkami a kolečky. Obíhali obchody, sousedy a žádali o starý a nepotřebný papír. Později je už zastavovali cizí lidé sami

a nabízeli jim k vyklizení své letité zásoby na půdách a ve sklepích. Do čtrnácti dnů bylo i už jen málo lidí ve městě, kteří by ještě nevěděli, že žáci sbírají papír a zachraňují stromy.

Poněvadž nebylo možné z důvodu omezených prostor od počátku vybírat sběr ve škole, skladovaly ho děti k větší či menší nelibosti rodičů po sklepích či komorách doma. Podnikavější třídy dokonce budovaly na příhodných místech základové tábory, do kterých své kořisti soustřeďovaly. Takto například proslula stodola pana Jiříče, sklad hasičovny nebo stodola u Tichánků.

Příjemné bylo zjištění, že o své vůli se do akce zapojily bez výhrady všechny ročníky základní školy a že přes počáteční pochybnosti, třeba u vyšších tříd (prozradme to předem) nebyla nakonec taková, která by podala výkon pod hranici 7 metrů.

Utopení v papíru

Počátkem dubna pak nastal čas vážení a vybírání. V předtuše velkého množství posbíraného papíru patřil první týden bilancování pouze třídám 1. stupně, druhý týden 2. stupni a poslední týden došlo na paběrkování všech tříd dohromady. Celkem dvakrát se podařilo vybrat skupině o pěti šesti lidech převážně z nejvyššího ročníku zaplnit učebnu dílen až ke stropu.

V tomto stádiu akce jsme se však dostali na konec našich možností, a tak úřel mezižánků mezi námi a papírnami Emba v Pasekách vzal na svá bedra městský úřad. V osobě pana Slavíka nám ve finále pomohl naložit a odvézt šest plných valníků sebraného papíru.

Výsledky

Množství papíru, které žáci naší školy během jednoho měsíce nahromadili a navozili, překvapilo snad každého. K recyklaci do pasecké Emby jsme odeslali neuvěřitelných 13 117 kg starého papíru. A poněvadž jsme jeho množství průběžně dětem stále přepočítávali na počet ušetřených stromů (nikoliv na koruny, byť každé třídy papírny vyplatí za kilo 0,80 hal.) uvedme i nyní, že tato cifra představuje přibližně 26 vzrostlých stromů.

A jak se třídy celkově umístily?

1. II. třída: 2628,0 kg (celoškolský vítěz a vítěz 1. stupně)
2. VI. třída: 2169,0 kg (vítěz 2. stupně)
3. III. třída: 1798,0 kg
4. I. třída: 1538,0 kg
5. VIII. třída: 1394,5 kg
6. IV. třída: 1227,5 kg
7. VII. třída: 820,5 kg
8. IX. třída: 774,0 kg
9. V. třída: 767,5 kg

Hlavními odměnami pro obě vítězné třídy bude jednodenní výjímka z vyučování, během níž se II. třída chystá na výlet do Krkonošského muzea do Vrchlabí a VI. třída na pěší výpravu do Pasek, kde by měla názorně poznat, jak se ze starého papíru vyrábí papír nový.

Poděkování

Akce Eco by se sotva mohla takto úspěšně uskutečnit bez vstřícné pomoci Městského úřadu ve Vysokém nad Jizerou, bez ochoty pana Slavíka či mladých pánů A. Hejrala, D. Hejrala, V. Nesvadby, L. Šulce a V. Tyleho, žáků IX. třídy. A za to patří všem pěkné poděkování.

Mgr. Petr Pýcha

ISS

Národní divadlo

Dne 22. dubna 1998 uspořádala ISS ve Vysokém n.J. pro své studenty a žáky zájezd do Národního divadla na inscenaci podle románu Jaroslava Durycha Bloudění. Představení bylo určeno třetím ročníkům a maturitním ročníkům. K překvapení nás všech, Národní divadlo na podlední chvíli změnilo program, aniž bychom o tom byli předem informováni. Herci a herečky se samozřejmě nastoupili na scénu a v Shakespearově komedii Sen noci svatojánské, která nahradila původní program, předvedli své herecké výkony. V hlavních rolích se představily přední české herecké osobnosti, a to Radovan Lukavský, Miroslav Donutil, Ladislav Frej a další. Představení odvedli na profesionální úrovni, a nám nevadilo, že jiné. Pro ty z nás, kteří přišli do Národního divadla poprvé, to byl i tak zážitek. Viděli jsme základní kámen, který byl položen v roce 1863 poté, co J.K. Tyl vyslovil myšlenku na vybudování divadla národu. V 70. letech 20. století proběhla rekonstrukce divadla a v roce 1983 ke druhou etapu Jiráskovou Lucernou.

Mnoho významných sochařů a malířů se podílelo na výzdobě Národního divadla a jejich práci jsme mohli obdivovat.

Nenadchla nás jen budova, ale i pohled na večerní Prahu ze střechy

budovy. Zpět jsme se sice vraceli v pozdních nočních hodinách, ale s novým zážitkem. I když se představení částečně vyhnulo záměru, líbilo se nám a někteří z nás se do Národního divadla zase brzy vrátí.

Renata Krejčí,
III.OA

Zas je všechno jinak

Už léta organizujeme s paní Vitovou v rámci mimoškolní výchovy žáků ISS zájezdy do divadel. Zájem o divadelní představení žáci mají, vlastně z jejich popudu jsme se rozhodly pro návštěvu Národního divadla.

Vybrala jsem inscenaci podle románu Jaroslava Durycha Bloudění, která měla letos v březnu premiéru. Moc jsem se těšila, protože hru režíroval nejlepší divadelní režisér za rok 1997 Jan Antonín Pitínský, jehož hru Buldočina jsme zhlédli v hradeckém Klicperově divadle. Byla jsem zvědavá, jak si pan autor bude počínat při režírování tak náročného díla. Lístky do Národního divadla jsme objednávali s dvouměsíčním předstihem, proto mě poněkud zaskočilo, že si nemohu místa vybrat, že jsou všechna lepší rezervována pro abonenty a na nás zbyly jen vstupenky na druhou galerii. Váhala jsem, ale nedočkavě mládí chtělo jet do Prahy za každou cenu. A tak jsme 22. dubna za krásného jarního počasí, ve slavnostním oblečení a se slavnostním pocitem, že se zúčastňujeme něčeho mimořádného, odjeli do

našeho hlavního města. Hned u hlavního vchodu do divadla zchladil naše nadšení text plakátu, který suše oznamoval změnu programu, místo Durychovy hry spatříme Shakespearovu. Což o to, klasik jako klasik, ale ... Když byste si chtěli koupit třeba žehličku, asi by vás neuspokojilo sdělení, že vám mohou nabídnout třeba ledničku.

Že přeháním? Ještě v den představení volala naše pracovnice do obchodního oddělení ND, aby se informovala o délce plánovaného představení. Nikdo jí neřekl, že dochází ke změně programu. Chápu, že se nedá předvídat onemocnění herců či technické problémy. Spíše překvapuje, že se v době rozvinuté informační techniky informace nemohou dostat, nebo nechtějí(?) na venkov.

Jsem zklamaná a při výběru divadelních představení budu dávat přednost divadlu regionálnímu. Nejen proto, že si lze z jeho repertoáru vybrat kvalitní hry, které vhodně doplní středoškolské učivo, ale i proto, že tam mají jednu slušnou paní pokladní, která nás o změnách v programu vždycky informuje.

A ještě jednu drobnost. Seděli jste v Národním divadle na druhé galerii? Vznášíte se téměř u stropu, takže místa nejsou vhodná pro lidi trpící fobií z výšek, není odtamtud ani slyšet a diváci vyššího vzrůstu nemají kam složit své delší nohy. Pak bere za své i ten nejkrásnější zážitek. Ovšem pro venkovany je i to dost dobré. Nevěříte? Tak to zkuste sami. Já mám dost, sbohem Praho, já zůstanu v regionu.

J. Novotná

Z KULTURY

Vernisáž výstavy

*Buď vítán, kdo v dobrém přichází
hledáš-li to, co já, přístup blíží
k duchu daleké Asie
dovol MU, aby ti podal svoji ruku,
svoje JÁ a MY.
Na Tobě záleží,
zdali jsi hoden přijmout jeho VŠE.
Budeš-li blíže duchu „Zasvěcených“,
věř, že statky pozemské
budou také pro Tebe něčím,
Co jde okolo Tvé hlavy,
Tvého srdce, Tvého já.*

L. Holubec

Tak zní motto výstavy Nepál-Indie autora - fotografa Ing. Leoše Holubce, která byla otevřena v neděli 29.3 března ve vlastivědném muzeu. Výstava se týká života lidí, náboženství, krásné himalájské přírody od Everestu v Nepálu až po Malý Tibet v Indii. Uspořádána je v muzejní galerii a bude otevřena do 30. června 1998.

Hosty uvítal ředitel muzea pan V. Hladík, výstavu otevřel přítel a spolupracovník Ing. Holubce pan Hladík (shoda jmen je čistě náhodná) a autor pohovořil stručně o jejím významu, co pro něj cesty do Tibetu znamenají a jaký vliv mají na turisty, kteří tam přicházejí v „dobrém“.

Přišlo na 60 návštěvníků a všichni jistě odcházeli obohaceni o zcela nové dojmy a poznatky z nádherných barevných fotografií krajiny, staveb a lidí. Jak málo stačí ku štěstí a spokojenosti tam vysoko v horách.

Ing. Leoš Holubec pochází z Poniklé, kde žijí jeho rodiče. Je mu 37 let a je zaměstnán v MSV. Metal servis s.r.o. v Liberci.

Fotografie pocházejí z cest v letech 1993, 1994, 1996. Podnikl cesty na Kavkaz (Tetmed 4884 m) do Alp v Rakousku (Johannsburg 3460m) do Alp ve Francii (Mont Blanc 2x-4810 m), do Pámiru - Tádžikistán (Pik Korženěvskij 7105m), pak už to byly Nepál - Himaláj a Indie. Vystavené fotografie jsou z cest, které se uskutečnily prostřednictvím CK Keanzara a některé z nich sám průvodceval. Skupiny mají 10 účastníků, jiné i dvacet a více.

Po originálním zahájení jsem ještě oběma pánům položila otázky týkající se stravování a potravin vůbec, hygieny, nejruznějších zážitků atd. V nejbližší době, bude uspořádána obrazová přednáška přímo ve Vysokém a všichni, kdo budete mít zájem, budete se moci dovědět, jak zcela odlišné se žije tam v Asii v nejvyšších horách.

Celá galerie byla provoněná speciálními tibetskými tyčinkami a slavnostní atmosféra byla navíc zdůrazněna tibetskou hudbou. I o občerstvení bylo postaráno. K nevšední náladě a dojům z výstavy přispěla i sluneční a opravdu jarní neděle i s přechodem na letní čas.

Básní jsem začala, básní i skončím.

Cesta na Chan Šan

*Na cestu na Chan Šan lidé se ptají.
Na Chan Šan však cesty nevedou.
Ač je léto, led tu ještě leží.
Slunce vyjde, všechno dál je pod mlhou.
Například já, jaj, já jsem sem přišel?
Má mysl je jiná nežli tvá.
Kdyby se tvá mysl mojí podobala,
v samý střed bys pronikl jako já.*

(Hovory s Chan Šanem, V. Kozlík)

❀ Den matek ❀

Vzpomínku na květnový Den matek, který byl za minulého režimu z kalendáře vyškrtnut a nahrazen MDŽ, nám zaslala pí Růžena Ducháčková. Hezkou tradicí na tento den bývalo prodávání umělých jablonoňových květů. Dříve narození se na tento pěkný zvyk jistě pamatují.

Pí Ducháčková vybrala báseň J.V. Sládky Matičce. Je ze sbírky písní pana učitele Horáka, kterou se ve škole naučili zpívat.

*Matičko má milá,
moje drahá matko,
vy jste jako holub
a já holoubátko.
Vy jste holub sivý,
já holoubek bílý,
kde jsme se v tom širém
světě natrefili.
V tom vašem srděčku
tolik lásky bydlí,
schovejte mě k němu
pod vašimi křídly.*

DIVADELNÍ KUKÁTKO

Na regionální přehlídce v Lomnici nad Pop. získal DS Krakonoš s incenací Kdes byl(a) dne v noci? hned několik ocenění: - za vynikající ztvárnění role Mary Jana Vodsedálková - za režii Marie Trunečková a Pavlína Morávková - za inscenaci celý soubor

Příjemnou tečkou pak je postup na národní přehlídku do Třebíče, kde 21. května budou vysočtí ochotníci bojovat o postup na hronovskou žatvu.

Držme jim palce!

Tradiční dětský den v městském parku budou divadelníci pořádat v sobotu 13. června za pomoci hasičů a sportovců a za příspěvní sponzorů, které tímto dopředu oslovujeme a děkujeme.

Setkání s Moliérem

Na vysoká jevištní prkna zavítal v dubnovém týdnu divadelní soubor Sans Lien z Normandie ve Francii. Přivezl s sebou Moliéra, a protože jsem mohl být tohoto setkání účasten, rozhodl jsem se položit mu pár otázek.

Udělal jsem to rád, neboť mám mezi vysokými i normandskými ochotníky spoustu přátel.

Pane Moliére, jaká byla cesta do Čech do Vysokého a proč jste přijeli?

Docestoval jsem s přáteli poměrně brzy a bez problémů. Přijel jsem, abych byl účasten ojedinělého projektu u amatérském

divadle. Moji hru Měšťák šlechticem se totiž francouzští a čeští ochotníci rozhodli společně nastudovat jako jednu inscenaci.

V praxi to znamenalo, že některé výstupy hrál Francouz s Českou, jiné pak naopak. Ty postavy, které měly jen jeden výstup, se pohybovaly po scéně ve dvojí figuře (české i francouzské).

Jak to fungovalo během zkoušek?

Nejdříve předehráli jednotlivé výstupy Francouzové, pak Češi a následně vznikla třetí- českofrancouzská verze. Zkoušelo se intenzivně, bylo to nesmírně náročné, ale i poučné. Zažilo se i dvojjazyčné legrace, tlumočnickům se jen kouřilo od pusy. Občas přišla na řadu i mezinárodní řeč - posunková. Režiséri hledali společné pojetí a také ho většinou našli.

Dospělo se k nějakému závěru?

Rekl bych, že ano. Celá inscenace je prakticky hotova, zbývá doladit některé výstupy, kostýmy, hudbu.

Myslíte si, že bude inscenace čitelná pro diváky, ať francouzské či české?

Musí být, to je jejím účelem. Hledal se takový přístup ke ztvárnění, který bude pochopitelný pro diváky v kterékoliv zemi.

K tomu přispějí i kostýmy hlavních postavitelů, které vzniknou ve Francii a budou tak shodné.

Proč takový projekt a kdo je jeho původcem?

Nápad se vytlhl v hlavě pana Daniela Gilberta. Dlouho hledal v Čechách soubor, s nímž by byl naladěný na podobnou notu. Výběr padl na vysoké ochotníky. (K tomu mohu dodat, že jak jsem je poznal já, nemohl volit lépe.) Ptáte se mě na smysl projektu. Mohu jen opakovat slova pana Daniela. Chce tím dokázat, že i divadlo je bez hranic a je schopno sdělit své poselství pro jakkoli mluvící diváky. Projekt by měl přispět

i k tomu, že vstup České republiky do Evropské unie má své opodstatnění.

Pane Moliére, narazil jste na pojem Evropské unie, má s tím něco společného?

Zatím se to tutlalo, ale tento plán při nabývání konkrétnější podoby bude probíhat pod patronací kulturní komise Evropské unie. Počítá se s tím, že představení se bude hrát i jinde v Evropě. Teď máme za sebou první nejtěžší etapu.

Budou následovat další?

Samozřejmě. Druhá se uskuteční první týden v červenci ve Francii, naváže na rozdělanou inscenační práci z Čech. Bude se už „doladovat“. Pokud se bude dařit, pak ke konci pobytu proběhne generální zkouška představení. Třetí závěrečná etapa pak vyvrcholí premiérou ve vysokém divadle, snad o národní přehlídce v říjnu.

Co vy jako autor, jste spokojen?

Abych řekl pravdu, byl jsem nesmírně zvědavý, co s tím režiséri pan Daniel Gilbert a pan Jan Hejral spolu s herci provedou. Rekl bych, že vzniká unikátní představení - z francouzské strany je vkládána pieta, úcta k textu, mimořádná znalost mého díla, z české pak pohyb, vtip a nadhled. Nejsem z toho ani trochu rozmrzlý, ba naopak mě těší, že i po tři sta letech má můj text co sdělit.

Jak se vám líbilo ve Vysokém a jak jste trávil svůj čas?

Byl jsem tu spokojený, spali jsme v ubytovacím zařízení Nistějka, kde nám bylo díky městskému úřadu dobře. Stravovali jsme se v divadle, věřte, že nám česká kuchyně vyhovovala. Denně se zkoušelo odpoledne až do půlnocního času. Každý den byl pro nás připraven program. Zavítali jsme do vysokého muzea, prohlédli si městečko, obdivovali krásy Bozkovských jeskyní, nechali se vyvézt

lanovkou na Lysou horu, báli jsme se na lanovce na Ještěd. Tady jsme zažili i něco neobvyklého, evakuaci přímo z kabiny na zem. Navštívili jsme libereckou radnici a jak jinak i kamenné liberecké divadlo. Byl jsem spolu se všemi francouzskými divadelníky moc spokojen.

Chtěte něco dodat?

Rád bych popřál divadelníkům hodně sil, je to náročné po psychické, fyzické, ale i finanční stránce. Přál bych projektu velkou podporu ze všech stran, bude jí potřeba. A jinak se těším na další setkávání, především pak na samotnou premiéru.

Děkuji a já se také těším, tentokrát do Francie.

Petr Štěpánek z Vrchlabí

Velevážené obecenstvo!

Nesdíte teď sice právě v hledišti a pravda je, že co se týče divadla, je vždycky lepší být přímo „při tom“, na představení, na přehlídce a tak podobně a pak si o tom všem třeba povídat, ale přeci jenom, některé věci napsat je přímo nutnost. Tak tedy nejdříve o vás: Divák se sice bez divadla obejít může (Vždyť na světě je tolik věcí k divání, že?), ale divadlo bez diváka? Neexistuje! Proto vám chci moc a moc poděkovat za to, že jste se přišli podívat na některé z představení naší komedie „Kdes byl(a) dne s v noci?“. Bereme to jako důkaz, že vás zajímá, co dokážeme a jestli si nehrájeme jen tak pro radost také sobě, ale pokud člověk nezjistí, co na to divák, nemá to všechno tu správnou „smysličku“.

Poprvé jsme se setkali o premiéře - 29. listopadu 1997. Byl to jednak konec zkoušek, vymyšlení a zavrhování nápadů, legrace, starostí, radosti i vzteku, jednak začátek zkoušek, vymyšlení a zavrhování nápadů, legrace, starostí, radosti i vzteku, ale tentokrát už podle toho, jak bylo nutné některé věci pozměnit, vylepšit, zrušit anebo přidat na základě odehraných představení. Od té doby jich máme za sebou dalších pět: První dvě vánoční reprízy byly pro mě osobně velmi příjemným zážitkem. Premiérová tréma už trochu opadla, sál byl dvakrát narvaný k prasknutí, inscenace začínala být jistá v kramflecích. Po Novém roce ale bylo nutné přezkoušet postavy manželů Phillipových a všechno začalo na novo. Čtvrté představení komedie se tedy zároveň stalo obnovenou premiérou.

Odehrála se na regionální přehlídce v Lomnici nad Popelkou 21. 3. 1998. Přehlídka byla soutěžní, a tak jsme na nedělní setkání s porotou a vyhodnocení čekali s napětím. A dojížděli s úlevou a radostí. Proč se nepochlubit, když jsme na to pyšní - dostali jsme ceny za režii (M. Trunečková) a herecký výkon (J. Vodsedálková) a doporučení na Národní přehlídku v Třebíči. Nominován byl soubor ze Semil s inscenací Hlava proti mihuli. Že nás programová rada přehlídky do trebičské přehlídky zařadila, dozvěděli jsme se poměrně brzy, takže napětí netrvalo dlouho, ale zato teď se s nevyzpytatelnou pravidelností střídají návaly těšení a nervů z toho, aby to dobře dopadlo.

I další představení se odehrálo mimo Vysoké, a sice v Jilemnici 25. 3. 1998 a pak teprve následovalo velikonoční vystoupení opět na domácí scéně. Po něm jsme usoudili, že bude rozumné nabídnout těm

z vás, které jsme v hledišti zahlédli či zaslechli poněkoli káté, abyste následující akce absolvovali s námi jako taková, proč to neřít na rovinu, klaka.

Takže pro ty z vás, kterých se to týká: Jedná se o regionální přehlídku v Josefově Dole (8. 5. 1998), odkud porota nominuje soubory vystupující na Národní přehlídce ve Vysokém nad Jizerou a o Národní přehlídku v Třebíči, kde jsme ještě nikdy nebyli, a tak nevíme, co nás čeká. Určitě tam ale bude velká konkurence, spousta známých tváří, přísná porota... Takže vlastně samá pozitivita. Když tam s námi nebudete, držte nám, prosím, palce, v každém případě vás budeme informovat.

Pavla Morávková

Z HISTORIE dávné i nedávné

Kronika Sklenařická Část 15.

24. 11. 1938 Sklenařice okupovány německým říšským vojskem a staly se součástí „Sudetengau“. Německý obecní úřad fungoval nejdříve v Blansku v továrně u Kunů, potom byl zřízen Burgermeisteramt v Jablůvi nad Jizerou, který spravoval i Tříč, Končiny a Hradsko.

Obchodníci museli mít německé nápisy. České nápisy na křížích se musely zamazat cementem. K návštěvě „protektorátu“ muselo být povolení a Passierschein. Každý ho nedostal a tak bujelo přecházení do Vysokého na černo „šachtami“. U stanovské cesty byla „celnice“. R. 1940 postavili

Besarábci, kteří byli v Jablonci přechodně ubytováni, telefonní linku do Sklenařic, kde v č. 186 u J. Haby byla hlavní telefonická stanice. Mnoho lidí bylo vyšetřováno pověstným gestapem. A také zatčeno.

Josef Patočka, hospodář č. 27, zakladatel a starosta Sokola, vedoucí sedláků, nar. 1884, byl zatčen pro politickou nespolehlivost a hospodářskou sabotáž říše r. 1943 a v Mauthausenu usmrcen injekcí, stejně jako Bohuslav Urbanec, zednický a tesařský mistr z č. 45, nar. 1878, za vsměch a peněžité dary nespolehlivým osobám. Marie Zemanová, roz. Metelková, č. 5, pro přechovávání nepřátel říše (vlastního syna) a podporu byla popravena na Pankráci r. 1944. Václav Zeman ze Stanového, její manžel, nar. 1892, rovněž. František Zítek rodem ze Sklenařic, obchodník ve Velkých Hamrech, nar. 1877, pro utajení potravin aj. zboží popraven, nezjištěno dne a kdy. Oldřich Rydval, nar. 1909 ve Sklenařicích, správce školy ve Stromkovicích, pro připravovaný vojenský odboj a letáky vězněn 1940-45. Pro dvojí odběr potravinových listků (sabotáž říše) po 4 měsíce věznění B. Kramářová č. 37, J. Kramář č. 37, J. Harcuba č. 30 a M. Prajzler č. 45.

I. Řehořová

Vzpomínek není nikdy dost

Od války uplynulo 51 let

„Vlastenci“ na Vysokcu nebyli nijak „zapadlí“. Za druhé světové války odešla do zahraničí bojovat proti nacistickým okupantům i řada příslušníků čs. armády,

pocházejících ze Staré Vsi, Stanového, Tříče či Sklenařic nebo Haratic. Patřili ke generaci vychované v ideálech T.G. Masaryka. Hned jak k nám vtrhli po 15. březnu 1939 nacisté a henleinovci, byli i oni rozhodnuti vyhnat nenáviděné okupanty a obnovit předmnichovskou svrchovanou republiku v jejích původních hranicích. V létě 1939, ještě dřív než skončily žně, opustili protektorát i tři zkušení piloti čs. vojenského letectva z Vysokca: štábní kapitán Miloslav Štěpánek a četaři Otakar Žanta a Karel Kopal. M. Štěpánek málem přišel o život už počátkem září 1939 po přepadení Polska Němci, při bombardování letiště v Deblině. Nakonec se zachránil. Po delší cestě všichni tři v roce 1940 oblékli uniformy britského Královského letectva (RAF). M. Štěpánek v důsledku zranění, které v Polsku utrpěl, nemohl dále létat, ale sloužil na generálním inspektorátu čs. letectva v Londýně.

Otakar Žanta a Karel Kopal se stali kapitány Wellingtonů a v druhé polovině války dokonce v té době nejmodernějších čtyřmotorových Liberátorů. Se svými posádkami prováděli protiponorkový průzkum nad vodami Biskajského zálivu. O. Žanta bohužel při plnění svých úkolů nalezl 13. března ve vodách zálivu smrt. K. Kopal ve stejnou dobu přešel k 246. dopravní peruti RAF. Jako jeden z mála československých válečných pilotů létal jako kapitán Liberátoru na lince Anglie-Dálný východ. Do republiky se vrátil se třemi československými válečnými kříži v roce 1949.

O vzájemném přátelství těchto tří „zapadlých“ letců za války svědčí i originální dopisy, uchované v našem muzeu. Josef Babec, už jako poručík, se od léta 1944 podílel na odborné přípravě tzv. vlny výsadků, dopravovaných na českosloven-

ské území z italské základny v Brindisi. Prováděl šifrovací, spojovací a částečně i zpravodajský výcvik vybraných kandidátů. Ty později u nás vysadili v operacích GUMMIT, COURRIER 5 a EMBASSY. Místem výcviku byla střediska v Baria Givia del Cale.

Cílem těchto vycvičených vojáků bylo mimo jiné rozšířit zdroje zpravodajských informací ve prospěch československé vlády v Londýně o poměrech na Slovensku, které byly dosti rozporuplné a vládě dělaly starosti.

Pilotní znak s křídélky britských Královských leteckých sil (RAF), který na své uniformě nosil našitý za války i po ní Karel Kopal, je v muzeu. Čs. váleční piloti kromě toho mívali na blůze i čs. pilotní kovový znak, hlavně ti, co jej získali po absolvování pilotního výcviku v době před okupací ČSR. Kopalův se bohužel již nedochoval.

Dr. Č. Sládek

Po stopách památných hospod

I. část

Obchodní cesty, procházející naším městem, pokračovaly starou silnicí, zvanou Královina, přes Sklenařice, okolo Hvězdy a dále do Slezska. Tyto cesty se připomínají již za pozdního středověku, m.j. i nálezy zakopaných pokladů. Dnešní turistické stezky často sledují jejich směr i terén, kudy kdysi vedly, protože je to terén nejschůdnější a směr nejkratší, léty osvědčený, navíc cesty bývaly i upravované. Pro

formany a pocestné i pro přepřahání koní musely zákonitě vznikat při cestách zájezdní hospody, aby si zde bylo možno odpočnout, přespát, najíst se, okovat, napojit a nakrmit koně, aby bylo možno pokračovat dále.

Takovou typickou zájezdní hospodu, ve které byla i kovárna, stáje a přístřešek pro vozy, byla hospoda „Ve dvorku“, z náměstí při silnici do Sklenařic vpravo (dnes Harčarikovi).

Pozdější státní silnice, spojující Inářský Trutnov s průmyslovým Libercem z Horek u St. Paky, se stavěla 10 let od r. 1847 do r. 1957. Díl Příchovice - Vysoké dokončen r. 1856. Při stavbě silnice u samoty Amerika čp. 163 bylo zde v blízkosti domu nalezeno několik pražských grošů, říkalo se zde na kapličkovském gruntu.

Ve Sklenařicích v čp. 157 bývala též hospoda „Na kovárně“. Kovárnický Metelka Jan byl výborný mechanik, dělal větrné mlýnky a mlýnky na vodu a dával k nim různé figurky, až se pustil do betlémů, které jny ve výsockém muzeu. Známy hostinec „Mexiko“ byl postaven r. 1867. Byla to první stavba na „trhovici“ při nové silnici a právě, když tesaři zvedali vazbu, došla zpráva o zastřelení císaře Maxmiliána dne 19.6.1867 v Querataru v Mexiku. A proto byla stavba nazvána Mexiko. Tuto hospodu koupil Haba Josef z Olešnice.

Hospoda „V Yorku“ byla nejprve kovárnou, kterou postavil r. 1868 kovář Jan Metelka, dříve zmíněný z čp. 157. K oběma hospodám se váže historka s telefonováním. Paní Jiřina Doubalíková vzpomíná, jak přišli k nim domů známí jejího manžela (významného činovníka a rozhodčího FIS Karla Doubalíka), a protože byl právě na nějaké schůzi v hostinci Mexiko, kde

neměli telefon, musela volat do hospody v Yorku, aby jej zavolali k telefonu. Když pak přišla a oznámila návštěvu, že telefonování dlouho trvalo, protože musela volat Mexiko přes York, velice se divili, že to zas netrvalo tak dlouho.

Známa byla i hospoda „V Hamburku“, později zde byl i obecní chudobinec. Další hospoda bývala na Čermákových rovinách. Již zmíněné číslo 163, tzv. „Amerika“, bývala také hospodou. Název Amerika prý vznikl proto, že tam šel jednou kolem okresní starosta Patočka a když viděl tu dřínu, kterou se stavbou měli, řekl asi něco v tom smyslu: „Tady je lopota jak v Americe.“ A to už zůstalo. Velmi známá hospoda až do nedávna byla „Na Perličku“, kde vládla svérázná paní Hloušková. Perliček (nebo také Prdeček) býval častým výletním místem výsockých turistů.

Jana Vaváčková

Svatojánské ohně

Když v muldě pod Kotlem roztál poslední sníh, začínalo léto. A byl svátek sv. Jana Křtitele. To se u nás na horách páily čarodějnice.

Děvčata stála svatojánské postýlky a kluci sháněli košťata, byly to vlastně jen ometené zbytky březových košťat, držadel a pevně k sobě svázaných proutků. Moji bratři měli o tuhle starost méně, dědeček byl jateckým a na jatkách se za rok ometlo něco košťat a byla navíc pěkně promaštěná, takže dobře a dlouho hořela.

V předvečer svátku sv. Jana se po setmění rozhřel u „Marinkova kříže“ veliký oheň. A to už začínaly hořet ohně i na okolních kopcích a dál až pod Žalý.

Byla to krásná podívaná, počítali jsme, kolik jich hoří a jak jsou kde velké.

Ale ta pravá chvíle pro nás začala, až když se zmiřil žár kolem hranice a začala se připalovat košťata. To se potom hořící koště roztočilo a vyhodilo do výšky a bylo předhánění, kdo dál a výš. A když už nebylo co pálit, hodily se poslední zbytky do dohořívajícího ohně a rodiče nás sháněli domů.

To už dohasínaly i ohně na kopcích a začínala svatojánská noc. Noc opředaná bájemí, noc tajemná, plná kouzel a divů.

Anina Čerovská

Končí seriál Dny sv. Jarmarku.

Pro zasmání uvedeme na závěr několik skutečných veselých událostí.

Každý jarmark se kupoval a prodával dobytek. Stanoviště dobytčího trhu (dobyččáku) bylo proti parku na pravé straně cesty ke hřbitovu. Den před jarmarkem přiváděli handlíři dobytek, který byl ustájen přes zbytek dne a noc u Heřmanských, pokud já vím, snad byl ustájen i jinde. U Heřmanských byl hostinec, který vedli Koldovští (dům zbourán, na jeho místě nákupní středisko). Dobytek navečer a hlavně ráno před odchodem velmi pečlivě čistili, aby na trhu byl, jak říkali, jako z cukru. Při jednom rozhovoru jsem zaslechl i toto: kráva jako naděl a já vůl ji nekoupil. On skutečně dobře živý a čistý dobytek byl prodejnější než špinavý. Handlíři dělali i všelijaká

Celkem to bylo 36 km a účastníků bylo je 5. Pro zajímavost uvádíme i jejich jména: Zástupci 3 generací z rodiny Šaldovy (otec, syn a vnučka), p. Jirouš a p. Adametz.

Dámská jízda aneb velikonoční „vejšlap“

se konal na Mrskané pondělí. Zúčastnilo se ho 6 žen, které ušly 15 km. Cesta vedla do Škodějova, kde bylo v nově otevřeném hospodě Pod lipou malé občerstvení. Prostředí v tomto novém podniku se všem ženám moc líbilo. Odtud se pak vydaly kolem helkovické Kulturní jízby a přes Starou Ves zpět po zelené do Vysokého. Počasí bylo střídavé, nakonec svítlo i sluníčko.

Všem turistům přejeme bohatý a úspěšný cestovní rok.

Redakce

Jen sem tam — někam jedu

I. část

Pan Pavel Berka je, jak sám říká, čisto-krevný Vysočák. Narodil se tu v roce 1942 a žil tu do svých čtyř let. I když se potom s rodiči přestěhoval do Liberce, žil „napůl tady, napůl tam“. Vystudoval stavební průmyslovku a v oboru pak pracoval pořád. Hodně sportoval, hrál volejbal, skákal na lyžích. Je členem Českého SKI klubu. Touhu cestovat prý nikdy neměl, „přišlo to samo“. Navštívil asi 20 zemí čtyř kontinentů, některé opakovaně. Velmi mě poba-

vilo, když prohlásil, že toho moc nenace-stoval, jen sem tam někde jel.

Pane Berko, kdy jste se dostal do zahraničí poprvé? Bylo to služebně nebo soukromě?

Poprvé jsem se dostal „ven“ v roce 1964. Jeli jsme se podívat na zimní olympijské hry do rakouského Innsbrucku. Pak už jsem alespoň část každé své dovolené - s výjimkou let 1970, 1971, kdy jsem stavěl družstevní byt, a v roce 1986, kdy jsem na kole projížděl jižní Čechy a Moravu, - trávil v zahraničí. Byly to tehdy vždycky soukromé cesty.

Jezdíte sám nebo s cestovní kanceláří?

Jsem členem Vysokohorského klubu při TJ Uranové doly Hamr. Je to parta lidí se společnými zájmy - příroda, horolezectví, lyžování, zkrátka všechno, co se s přírodou pojí. Klub má teď asi 100 členů, občas dostaneme i finanční podporu. Většinou jezdím s pár kamarády z klubu.

Kde jste pobyl nejdéle?

Nejvíce času jsem strávil v Himálaji. Za dva měsíce jsme udělali v Nepálu dva pochody kolem Anapurny a Mount Everestu a každý trval tři neděle, a vrátili jsme se zpátky do Indie. Bylo to už trochu dlouhé, ale chtěli jsme se tam opět podívat. Byla to totiž naše druhá cesta do těch končin, poprvé jsme tam byli v roce 1973. Hodně se tam toho změnilo, mnohé k horšímu, je tam pořád velká bída.

Co lidé, jak se tam k vám chovali?

Když jsme tam byli poprvé, najmulí jsme si dva nosiče a bydleli jsme po rodinách, v domkách. Máme takovou zkušenost, že čím jsou lidé chudší, tím jsou lepší, protože si musejí pomáhat. Nepálci k nám byli velmi přátelští, usmívali se na nás, zvali nás do svých domovů, dělili se

s námi a my s nimi. Tenkrát to byly ještě pionýrské doby, všechno nedotčené, oni byli rádi, že vidí cizího člověka, my „bledé tváře“ jsme pro ně byli atrakcí, dávala se na nás např. celá škola. Lidé, i děti, jsou i dnes pozorní, jednak je k tomu nutí těžké přírodní podmínky, život v drsných horách, jednak je k tomu vede buddhistické náboženství, které učí mírumilovnosti. Lidé se snaží domluvit. Obvykle vypadají mnohem starší než ve skutečnosti jsou. Rodiče milují své děti, ty jsou mimochodem velmi samostatné a rodičům projevují úctu. I když do školy to mají často velmi daleko, nikdo je tam nemusí honit. Školy jsou velice jednoduše zařízené, mnohdy se v nich netopí. Děti jsou velmi bystré, učí se i angličtině. Krásné psaly, jak svým písmem, tak latinkou. Dneska se stalo módou navštěvovat tyto země, turistů je tam spousta a trochu to poznamenalo i místní lidi. Jsou však pořád velmi příjemní. Podruhé jsme už spali v „hotelích“.

Navštívil jste buddhistické chrámy?

Normálně jsou zavřené, ale na požádání je odemknou. Vevnitř jsou velmi strohé, zdobené sochami Budhy. Velmi se mi líbily krásné modlitební mlýnky, někde jsme viděli jejich řadu snad 60 metrů dlouhou. Musejí se stejně jako kapličky, jakési mohyly zvané čorteny, obcházet zleva. Chrámy v hlavním městě Káthmándú mají pozlacené střechy, je vidět, že si toho váží, ale na udržování nemají peníze.

Určitě se vás ptali, odkud pocházíte. Měli představu, kde leží Československo?

V roce 1973 jsme spali pod základním táborem nad Everestem ve výšce 4830 m nm. Zeptali se nás, odkud jsme. Když jsme odpověděli, chvilu bylo ticho

a pak se ozval jeden Ind z Kalkaty. Řekl: „Dubcek.“ Pak úporně přemýšlel a dodal: „Alexandr.“ Bylo to neskutečné.

*Pokračování příště
Rozmlouvala Alice Sládková*

Společenská kronika

Být fit do 90 ...

Panu Chvalinovi bylo 90 let na Silvestra, tedy poslední den roku 1997. Větrníková vzpomínka se trochu opozdila. To ale neznámá, že bych si nemohla s p. Chvalinou popovídat o tom, jak šel život po celých 90 let, málem celé 20. století. Navštívila jsem ho v jeho domku. V kuchyni bylo teplo, ale pan Chvalina byl zprvu nějaký skleslý. Obávala jsem se, jak asi rozhovor zvládneme. Ale sotva se dostal do vzpomínání, ožil, jako by omládl, oči mu svítily a paměť vracela téměř všechno, co se zprvu zdálo zcela zasuté.

Vím, že Vysočák nejste. Odkud jste se sem zatoulal?

Já jsem z Martinic u Jilemnice. Doma nás bylo 6 dětí, já jsem nejmladší a nikdo z mých sourozenců už nežije. Tatínek byl krejčí, maminka pokud mohla, chodila do továrny v Martinicích a většina členů rodiny potom do Studence do textilky Fejfar a Mládek, ta byla známá v celém širokém okolí.

Do školy do měšťanky jsem chodil do Jilemnice. Hned po skončení jsem šel do továrny, vydělal jsem si a za ty peníze jsem pak vychodil jilemnickou tkalcovku.

Jak to bylo po jejím absolvování?

Odešel jsem do textilní továrny do Vrchlabí, kde jsem 2 1/2 roku pracoval, vytloukal jsem karty pro žakárové stroje. Odtud jsem přešel do Hořic, kde byla továrna, která měla 1200 stavů ve 4 sálech. To už jsem pracoval v příjmu zboží. Bylo mi 27 let. Stal jsem se členem Organizace soukromých úředníků a zřizenců. V té době mě potkala první životní prohra. Roku 1932 jsem se ženil s děvčetem z Roztok, musel jsem, ale ukázalo se, že otcem byl někdo jiný, a tak jsme se rozvedli. Z Roztok jsem se odstěhoval a vrátil se do Studence už také jako příjemce zboží.

Jak jste se dostal do Vysokého?

To bylo trochu zamotané, ale já vám to povím. Když se ženil Láda Kobr, obchodník ze Staré Vsi (s Boženkou Hlůžovou ze Stanového), byl mu za svědka p. Nosek z Roprachtic, manžel jeho sestry Aninky. Jeli z kostela autem, řidič byl v „ráži“, jak už to o svatbě bývá, narazil do stromu a svědek, který seděl vedle řidiče, to zaplatil životem, na místě. Zůstala mladá vdova Aninka se 6 letým synkem Lojzíkem a s ní mě můj bratr seznámil. Odstěhoval jsem se k ní do Roprachtic, ale rodina tomu nepřála, a tak jsme přišli do Vysokého. Bydlení nám nabídla pí Knobová v jejích domě. Tam jsme ale pobýli jen rok a koupili jsme tenhle domek, co tu teď sedíme.

A jaké bylo vaše 2. manželství?

Moc dobré, Aninka byla hodná, pracovitá, navlékala doma korale a já jsem pracoval v továrně ve Vysokém. Žili jsme spolu celkem 42 let. Hoch byl pěkný, chodil do gymnasia v Jilemnici. Když Němci v lednu 1941 zavřeli gymnasium, odešel do učení k strýci - lékárníkovi. Nakonec po válce dostudoval vys. školu chemickou a stal se inženýrem ve Společnosti v Neratovicích. Byl tam velice oblíbený pro svoje znalosti i povahu. Oženil se, měl děti, ale v rodině to neklapalo, a tak si Lojzík nakonec vzal život, otrávil se. Naštěstí už po smrti své matky. Ta by se s tím jen těžko vyrovnala.

Pokud vím, přišla do Vašeho života další, 3. žena.

Ano, paní Julča. Byla se mnou 12 let a zemřela náhle tady u dveří, když se chystala k lékaři.

A co Váš život veřejný, co politika, byl jste také členem KSČ.

To byl, taky jsem všemu věřil, skoro 20 let, ale když jsme přišli o všechny peníze, které jsme celý život šetřili, vystoupil jsem ze strany. Přijel sem za mnou ještě s několika soudruhy Tonda Zlatník z OV KSČ, a proč jsem vystoupil. Chytili jsme se, nejenom slovně, a když jsem neustoupil, musel jsem okamžitě opustit pěkné místo v Sebě a 8 let chodil na Hradsko. Nesměl jsem dostávat větší plat než 800 Kčs! Po 8 letech jsem se do Seby vrátil jako kontrolor zboží. Když mně bylo 60 let a 3 měsíce, zůstal jsem doma, v penzi, a žiju tak dodnes už přes 30 let. Ještě jsem na něco zapomněl. Když zemřela žena Aninka, pracoval jsem 3 roky jako zahradník v Kramářově vile. Ale pak jsem se stejně vrátil do továrny.

Pokud vím, tak jste byl veřejně činný ještě v kultuře.

No hrával jsem divadlo, ještě jako kluk v Martinicích, a pak tady ve Vysokém. 70 let jsem zpíval v kostele, v katolickém i ve sboru čsl. Hrával jsem taky na harmoniku. A když jsme byli ještě s Aninkou jednou na veletřhu v Liberci, strašně se mně zalíbila heligonka, a tak jsem si ji koupil a ještě se na ni naučil hrát. Jednou, to mně už bylo 80, přišli pro mě ze Strojmetalů, abych tam hrál na večírku, netroufal jsem si, ale protože nikoho nesehnali, nic jiného mně nezbylo. Dopadlo to dobře, hráli jsme a zpívali potom často.

Pořád to ale není všechno, já vás znám a znala jsem i pí Aninku coby milovnici kytěk a zejména alpiek. Chodila jsem se na vaše krásné alpinky často dívat. A nebyla jsem sama.

Jednomu zahradníkovi z Větrova, byl z Nymburka, se naše skalka tak líbila, že k nám chodil a začali jsme si vyměňovat sazenice. Proto jsme měli tolik cizích krásných kyticek

Já jsem vás vždycky obdivovala a obdivuji dodnes, co jste navozil roští a dříví, a nikdy jste nevypadal unavený. Kolik bylo potřeba roští na zazimování skalniček, kolik konví vody se muselo denně nanosit, aby všechno tak kvetlo. Byl to obdivuhodný výkon a vydržet přes 90 let, to se každému nepodaří.

A co na závěr?

Jak vidíte, nejsem tu sám. Stará se o mě Marie, jsme vlastně do příbuzenstva. Švagrová má ženy Aninky, Božen-

ka Kobrová a její sourozenci to byli a jsou bratrance a sestřenice Marie. Kruh se uzavřel. A ještě něco vám řeknu. Do školy jsem chodil za císaře pána, prožil jsem 2 světové války, okupaci, mobilizaci, sametovou revoluci - měl jsem dvě manželky, 1 družku, mám opatrovnici, jen vlastní dítě jsem neměl. A z tohoto světa zatím nespíchám, rád bych ochutnal ještě 3. tisíciletí.

Ať Vám to vyjde. Děkuji za pestré a revně vyprávění

L. Hnyková

Narodili se

28. února 1998 se manželům Radce a Leoši Rydvalovým narodila

dcera Kristýna.

23. března 1998 se manželům Martě a Jakubovi Drábkovým narodila

dcera Tereza.

27. dubna 1998 se Sylvě Mařátkové a Jiřímu Strnádkovi narodil

syn Jiří.

5. května 1998 se manželům Daně a Petrovi Srnovým narodila

dcera Žaneta.

HODNĚ ŠTĚSTÍ

Životní jubilea

Helkovice

22.05. Jaroslav Nejedly 73 let
27.05. Jaroslav Nosek 70 let
14.06. Marie Pěničková 83 let
19.06. Bohumil Martinec 79 let

Horní Třič

03.05. Jarmila Ederová 70 let
12.05. Anna Lukšová 84 let
01.06. Vlasta Hlůžová 73 let
16.06. Anna Hakenová 77 let
19.06. Jindřiška Večerníková 79 let

Sklenařice

11.05. Alena Metelková 73 let
20.05. Marie Holcová 85 let
05.06. Václav Metelka 74 let
20.06. Anna Rydvalová 73 let

Vysoké nad Jizerou

04.05. MUDr. Miluše Mašková 75 let
05.05. Soňa Zitová 71 let
12.05. Anna Novotná 87 let
14.05. Erna Poloprutská 74 let
16.05. Jan Nedomlel 72 let
20.05. Marie Vodsedálková 81 let
22.05. Václav Hladík 77 let
03.06. Antonín Vaverka 86 let
07.06. Zdeňka Plůchová 71 let
11.06. Věra Bryknarová 70 let
14.06. Jiřina Doubalíková 75 let
19.06. Dr. Václav Lukáš 86 let
19.06. Josef Rón 72 let
26.06. Petr Coé 81 let
28.06. Jarmila Hladíková 72 let

Přejeme hodně zdraví do dalších let

Svatby

4. dubna 1998 uzavřeli v obřadní síni MěÚ ve Vysokém nad Jizerou manželství Eva Jiroušová a Pavel Pastorek

4. dubna 1998 uzavřeli v obřadní síni MěÚ ve Vysokém nad Jizerou manželství Petra Škeříková a Martin Patočka

Blahopřejeme

Zlatá svatba

29. dubna 1998 oslavili Zlatou svatbu manželé **Ludmila a Jaroslav Nejedly** z Helkovic

Do dalších let přejeme hodně zdraví a spokojenosti

ZEMŘELI

Poděkování

Děkujeme všem, kteří přišli doprovodit na poslední cestě našeho drahého zesnulého. Děkujeme i za všechny projevy soustrastí a za květinové dary.

Rodina Hajnova

8.3.1998 zemřel ve věku 57 let pan Miroslav Vodsedalek ze Staré Vsi

13.4.1998 zemřela ve věku nedožitých 90 let paní **Anna Petrušková**

18.4.1998 zemřel ve věku nedožitých 67 let pan **Ladislav Kučera** ze Třič

24.4.1998 zemřela ve věku 86 let paní **Anna Dvořáková**

27.4.1998 zemřel ve věku 62 let pan **Josef Hajna**

29.4.1998 zemřela ve věku 86 let paní **Marie Kučerová** ze Třič

27.4.1998 zemřela v Jablonci n. J. ve věku 86 let bývalá vysocká občanka paní **Marie Janatová**

30.4.1998 zemřela ve věku nedožitých 88 let vysocká rodačka paní **Marie Hořejší**

Čest jejich památce

Uhelné sklady Štěpánek a syn

Rokytnice nad Jizerou – 512 43 Jablonec nad Jizerou

JARNÍ SLEVA UHLÍ

hnědé uhlí uřech, kostka, koks, brikety a palivové dřevo.

Krátké dodací lhůty. Objednávky možno uskutečnit na telefonech: (0432) 923 21 a 591381 nebo 922 77.

ČALOUNICTVÍ RADEK GROSMAŇ

Sklenařice 183 – tel. 0432/593941

n a b í z í

**čalounění dveří,
matrací, sedacích souprav,
drobné opravy tašek atd.**